

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/48/2012
Identifikačné číslo spisu:	7009201746
Dátum vydania rozhodnutia:	23.10.2013
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:7009201746.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: K. N. T. - PRESS - POLYÁK, Trieda SNP 17, Košice, IČO: 32 463 375, zast. JUDr. Eugenom Kostovčíkom, advokátom so sídlom Gelnická 33, Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/223/13188-105103/2009/999541-r zo dňa 24. septembra 2009, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/153/2009 - 147 zo dňa 24. mája 2012, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/153/2009 - 147 zo dňa 24. mája 2012 p o t v r d z u j e.

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania, z titulu trov právneho zastúpenia vo výške 161,75 € k rukám právneho zástupcu žalobcu, JUDr. Eugena Kostovčíka, advokáta, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom zrušil rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie Daňového úradu Košice II, č. 696/230/9116/09/Kre zo dňa 23. februára 2009 postupom podľa § 250j ods. 2 písm. d/ a e/ zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „O. s. p.“).

Krajský súd dospel k záveru, že vo veci dodržiavania ustanovení zákona o účtovníctve žalobcom, formálne síce konal miestne príslušný daňový úrad, ktorý žalobcovi pokutu uložil (Daňový úrad Košice II), avšak fakticky daňovú kontrolu vykonávali zamestnanci iného daňového úradu (Daňového úradu Košice I), pričom v tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 118/08-61 zo dňa 10. decembra 2009. Ústavný súd za porušenie miestnej príslušnosti správcu dane považoval situáciu, ak sa v mene miestne príslušného správcu dane zúčastnili výkonu daňovej kontroly zamestnanci daňovej správy pôsobiaci na inom daňovom úrade bez toho, aby došlo k zmene miestnej príslušnosti z dôvodov uvedených v zákone a iba postupom uvedeným v zákone. V preskúvanom prípade daňové orgány postupovali spôsobom, ktorý je v priamom rozpore s § 3 a § 4 zákona č.

511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „zák. č. 511/1992 Zb.“), pretože tu nedošlo k delegovaniu miestnej príslušnosti správcu dane na výkon daňovej kontroly, čo vo svojich dôsledkoch znamená porušenie základného práva žalobcu na inú právnu ochranu na inom orgáne Slovenskej republiky v zmysle čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy SR. V rozhodnutiach správnych orgánov prvého, ako aj druhého stupňa absentujú dôvody vysvetľujúce tento postup daňových orgánov.

Ak daňový orgán pristúpil k uloženiu pokuty ako sankcie za porušenie konkrétnych ustanovení zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „zák. o účtovníctve“), bol povinný pri tom prihliadnuť na závažnosť, spôsob a dobu trvania protiprávneho konania, následky porušenia povinností a na okolnosti, pri ktorých k porušeniu povinností došlo, a na bezdôvodné obohatenie, ak sa porušením povinností získalo. Správny orgán, ktorý pokutu ukladá, je povinný s prihliadnutím na všetky uvedené kritériá, výšku uloženej pokuty vo svojom rozhodnutí odôvodniť tak, aby nevznikli žiadne pochybnosti o presvedčivosti tohto odôvodnenia. Daňový úrad Košice II, ktorý žalobcovi pokutu vo výške 49 790,80 € uložil, v odôvodnení svojho rozhodnutia vypočítava, v ktorých konkrétnych prípadoch žalobca ako účtovná jednotka porušil príslušné ustanovenia zák. o účtovníctve. Keďže však výrok tohto rozhodnutia spočíva výlučne v uložení pokuty, potom výške uloženej pokuty malo korešpondovať aj odôvodnenie rozhodnutia. To sa však podľa názoru súdu nestalo, pretože prvostupňový správny orgán len stroho konštatoval v závere svojho rozhodnutia uloženie pokuty vo výške 49 790,80 € s poukázaním na ustanovenie § 38 ods. 5 zák. o účtovníctve. Tieto pochybenia prvostupňového správneho orgánu nenapravil ani pôvodný žalovaný v rámci správneho odvolacieho konania.

Krajský súd uzavrel, že tak žalobou napadnuté rozhodnutie, ako aj rozhodnutie Daňového úradu Košice II, č. 696/230/9116/09/Kre zo dňa 23. februára 2009 nie sú dostatočným spôsobom odôvodnené a zároveň, že konanie, ktoré rozhodovaniu správnych orgánov predchádzalo, bolo postihnuté vadou, ktorá mohla ovplyvniť zákonnosť týchto rozhodnutí.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O. s. p., keď úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu vo výške 1111,98 €.

Proti predmetnému rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd žalobu zamietne.

Poukázal na § 3 ods. 6 písm. g/, § 4 zákona č. 150/2001 Z. z. o daňových orgánoch a ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 440/2000 Z. z. o správach finančnej kontroly v znení neskorších predpisov. Daňové riaditeľstvo SR cez svoj Organizačný poriadok daňových orgánov prenieslo svoju kompetenciu na výkon daňovej kontroly na Oddelenie kontroly veľkých daňových subjektov a medzinárodného zdaňovania, ktoré vykonávalo kontrolnú činnosť daňových subjektov miestne príslušných daňových úradov v pôsobnosti pracovísk Daňového riaditeľstva SR Košice, Prešov. Daňový úrad Košice II bol v pôsobnosti pracoviska DR SR Košice. Kontrolu vykonali K. X. U. a K. Y. S. na základe Poverenia na výkon daňovej kontroly č. 696/230/65103/2008/Kre zo dňa 14. októbra 2008 a oznámenia o rozšírení daňovej kontroly č. 696/230/65102/2008/Kre zo dňa 14. októbra 2008. Uvedení zamestnanci boli v čase výkonu kontroly zaradení na Oddelenie kontroly veľkých daňových subjektov a medzinárodného zdaňovania, ktoré bolo na základe rozhodnutia generálneho riaditeľa DR SR č. 9/2007/120 o vnútornej organizácii daňových orgánov zo dňa 9. marca 2007 organizačne pričlenené k Daňovému úradu Košice I. Toto oddelenie bolo zriadené za účelom výkonu špecifických daňových kontrol u daňových subjektov v pôsobnosti miestne príslušných daňových úradov. Miestne príslušným správcom dane na výkon kontroly u žalobcu bol Daňový úrad Košice II, preto kontrolórkam vystavil poverenie na výkon daňovej kontroly Daňový úrad Košice II. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na rozsudok tunajšieho súdu sp. zn. 5Sžf/68/2011 zo dňa 23. februára 2012.

Žalovaný uviedol, že pri uložení pokuty správca dane vychádzal aj z úvah, že k porušeniam zák. o účtovníctve nedošlo konaním s cieľom bezdôvodného obohatenia, ale zanedbaním povinností vyplývajúcich zo zák. o účtovníctve. Nesprávne účtovanie zásob, spotrebovaného tovaru, neúčtovanie o spotrebe pohonných hmôt, neúčtovanie o inventarizačných rozdieloch trval celé účtovné obdobie a tiež obdobia pred kontrolovaným obdobím (chyby zistené správcom dane sú následkom nesprávneho účtovania už v predchádzajúcich účtovných obdobiach, pričom k vyvodu uvedeného záveru nie je nevyhnutné vykonať kontrolu predchádzajúcich účtovných období. Takýmto postupom dochádzalo k

nesprávne informovaní používateľov účtovníctva, pričom informácie v účtovnej závierke neboli spoľahlivé, a preto účtovná jednotka neposkytovala verný a pravdivý obraz o skutočnostiach, ktoré boli predmetom účtovníctva, ani o finančnej situácii žalobcu. Daňový úrad posúdil závažnosť a následky porušenia zák. o účtovníctve najmä v súvislosti s výškou nesprávne zaúčtovaných účtovných prípadov a následného nesprávneho vyčíslenia výsledku hospodárenia. Následky porušenia zák. o účtovníctve majú vplyv na výšku majetku uvedeného v účtovníctve majú vplyv na výšku majetku uvedeného v účtovníctve aj v nasledujúcich účtovných obdobiach. Uložením pokuty aj za porušenie § 3 zák. o účtovníctve sa správca dane dopustil nesprávnosti, pretože § 38 ods. 2 zák. o účtovníctve neumožňuje uloženie pokuty za porušenie tohto ustanovenia, preto žalovaný opravil výrokovú časť rozhodnutia a v dôsledku toho aj znížil výšku uloženej pokuty. Výška uloženej pokuty 0,71 % z celkovej sumy majetku žalobcu dokazuje, že správca dane pri určovaní pokuty prihliadol na závažnosť, spôsob a dobu trvania protiprávneho konania, následky porušenia povinnosti a na okolnosti, pri ktorých došlo k porušeniu povinností, čo bolo v odôvodnení rozhodnutia podrobne uvedené.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalobca dňa 13. augusta 2012 tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť a priznať žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.

Uviedol, že pokiaľ žalovaný poukazoval na rozsudok tunajšieho súdu sp. zn. 5Sžf/68/2011 zo dňa 23. februára 2012, právny záver v ňom uvedený nie je aplikovateľný.

Žalobca poukázal, že uloženie pokuty podľa § 38 zák. o účtovníctve predstavuje výrazne dispozičné oprávnenie pre daňové orgány smerujúce k voľbe najvhodnejšieho prostriedku pre dosiahnutie cieľa. Pokuta má síce nepochybný fiškálny účel, avšak sama osebe zmysel a účel trestu nenapĺňa, pretože tento spočíva v jej výchovnom pôsobení na dotknutú účtovnú jednotku. Uloženie pokuty nemôže byť konečným cieľom, ale len prostriedkom na zaistenie plnenia zákonných povinností. Určenie konkrétnej výšky pokuty v rámci stanoveného rozpätia je vecou voľného uváženia, čo však neznamená, že má ísť o ľubovôľu. Správca dane v uvedenom zmysle musí výšku uloženej pokuty presvedčivo zdôvodniť. Z prvostupňového správneho rozhodnutia nie je zrejmé, ako správca dane dospel k záveru, že pokuta vo výške 49 790,80 € splní svoj účel. Uvedenou skutočnosťou sa nezaoberal ani žalovaný, ktorý vo svojom rozhodnutí len rekapituloval porušenia zák. o účtovníctve, ktoré zistil správca dane a z čoho vychádzal pri stanovení výšky pokuty. Žalovaný pri zmene výšky pokuty nezdôvodnil ako dospel k záveru, že len pokuta vo výške 41 000 € splní svoj účel a výška pokuty je primeraná a nevyhnutná k dosiahnutiu účelu, ktorým okrem iného je aj jej výchovné pôsobenie na dotknutú účtovnú jednotku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 23. októbra 2013 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného č. I/223/13188-105103/2009/999541-r zo dňa 24. septembra 2009, ktorým zmenil rozhodnutie Daňového úradu Košice II, č. 696/230/9116/09/Kre zo dňa 23. februára 2009 tak, že uložení pokutu znížil o sumu 87 90,80 € na sumu 41 000€.

Prvostupňovým rozhodnutím Daňový úrad Košice II podľa § 38 ods. 2 písm. a/ zák. o účtovníctve uložil účtovnej jednotke - žalobcovi, pokutu vo výške 49 790,80 € za porušenie § 3, 4 ods. 1, § 6, § 7 ods. 1, § 8 ods. 1, § 17 ods. 3 zák. o účtovníctve za kontrolované účtovné obdobie 2006.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 38 ods. 2 písm. a/ zák. o účtovníctve, daňový úrad môže uložiť pokutu za porušenie povinností ustanovených v § 4 ods. 1, § 6, § 7 ods. 1, § 8 ods. 1, § 17 ods. 3a 4, § 17a, § 19, § 19a, § 20, § 21, §

22, § 22aa § 24 do 3% celkovej sumy majetku zisteného zo súvahy zostavenej za účtovné obdobie, ktoré je kontrolované, v ocenení neupravenom o položky podľa § 26 ods. 3 účtovnej jednotke účtujúcej v sústave podvojného účtovníctva.

Podľa § 38 ods. 5 zák. o účtovníctve, pri určení pokuty podľa odsekov 1, 2 a 6 prihliada daňový úrad hlavne na závažnosť, spôsob a dobu trvania protiprávneho konania, následky porušenia povinností a na okolnosti, pri ktorých k porušeniu povinnosti došlo, a na bezdôvodné obohatenie, ak sa porušením povinnosti získalo.

Podľa § 38 ods. 8 vety druhej zák. o účtovníctve, na konanie o uložení pokuty sa vzťahuje osobitný predpis (zák. č. 511/1992 Zb.)

Podľa § 30 ods. 2 zák. č. 511/1992 Zb., rozhodnutie musí obsahovať najmä

- a) označenie orgánu, ktorý rozhodnutie vydal,
- b) číslo konania, prípadne i číslo platobného výmeru, dátum rozhodnutia,
- c) meno, priezvisko, adresu trvalého pobytu fyzickej osoby, o ktorej právach a povinnostiach sa rozhodovalo, alebo obchodné meno a sídlo právnickej osoby, o ktorej právach a povinnostiach sa rozhodovalo, identifikačné číslo organizácie a daňové identifikačné číslo daňového subjektu, ak mu bolo pridelené, alebo rodné číslo, ak fyzická osoba nemá povinnosť registrácie podľa tohto zákona alebo osobitného zákona,
- d) výrok, ktorý obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodovalo, prípadne lehotu plnenia, rozhodnutie o náhradách konania, a ak ide o peňažné plnenie, aj sumu a číslo účtu príslušnej banky, na ktorý má byť suma zaplatená,
- e) poučenie o mieste, dobe a forme podania opravného prostriedku s upozornením na prípadné vylúčenie odkladného účinku,
- f) vlastnoručný podpis povereného zamestnanca daňového riaditeľstva, colného riaditeľstva alebo správcu dane, ktorým je daňový úrad alebo colný úrad, s uvedením jeho mena, priezviska a funkcie a odtlačok úradnej pečiatky, ak ide o správcu dane, ktorým je obec, podpis starostu obce alebo ním povereného zamestnanca obce s uvedením mena, priezviska starostu obce a odtlačok úradnej pečiatky; ak sa rozhodnutie doručuje elektronickými prostriedkami, vlastnoručný podpis a odtlačok úradnej pečiatky sa nahrádzajú zaručeným elektronickým podpisom.

Najvyšší súd po preskúmaní žalobou napadnutých rozhodnutí dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné ako vecne správny potvrdiť avšak čiastočne z iných dôvodov ako uvádzal krajský súd.

Žalobcovi ako účtovnej jednotke bola uložená pokuta za porušenie zák. o účtovníctve. Je nepochybné, že sa jedná o vec správneho - administratívneho trestania.

Náležitosti výroku rozhodnutia sú uvedené v § 30 ods. 2 zák. č. 511/1992 Zb., z ktorého explicitne nevyplýva, že výrok rozhodnutia musí obsahovať vecné, časové a miestne určenia konania naplňajúceho skutkovú podstatu jednotlivého správneho deliktu. Výroková časť správneho rozhodnutia je schopná mať dopad na práva a povinnosti účastníkov konania a iba ona môže nadobudnúť právnu moc. Bezvadne formulovaný výrok je nezastupiteľnou časťou rozhodnutia. Len z výroku je možné zistiť, či a aká povinnosť bola uložená, iba z výroku je možné usúdiť existenciu prekážky veci rozhodnutej, vylúčenie prekážky litispendencie, dvojakého postihu pre totožný skutok, je dôležitý pre určenie rozsahu dokazovania, ako aj na zabezpečenie riadneho práva na obhajobu a pod.

Z ustálenej judikatúry (napr. rozsudky tunajšieho súdu sp. zn. 2Sžo/238/2009 zo dňa 19. mája 2010, zverejnený v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR 6/2011, s. 61, pod č. 101/2011, sp. zn. 2Sžo/106/2007 zo dňa 13. marca 2008, zverejnený v časopise Zo súdnej praxe 4/2008 s. 159, pod č. 57/2008, sp. zn. 2Sžf/9/2010 zo dňa 16. februára 2011 zverejnený v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR 2/2012, s. 93, pod č. 30/2012, napokon aj účastníkom známy rozsudok tunajšieho súdu vo veci správneho trestania týkajúceho sa žalobcu sp. zn. 5Sžf/80/2011 zo dňa 29. októbra 2012, zverejnený na) vyplýva, že v rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne i rozhodnutia

o správnych deliktoch, je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. Bolo povinnosťou správcu dane vo výroku presne popísať akým spôsobom (konaním, opomenutím a pod.) boli porušené jednotlivé ustanovenia zák. o účtovníctve, nakoľko len stručným uvedením jednotlivých paragrafov nie je splnená podmienka určitosti a konkrétnosti výroku ako podstatnej časti rozhodnutia. Navyiac pokiaľ správca dane vo výroku uviedol celé ustanovenia jednotlivých paragrafov (napr. § 6 zák. o účtovníctve), vyššie uvedená požiadavka dôslednej konkretizácie skutku pre zachovanie zásad administratívneho trestania sa javí viac ako oprávnená. Túto vadu neodstránil ani žalovaný.

Absencia nevyhnutných obsahových náležitostí výroku má vplyv na zákonnosť rozhodnutia, konkrétne v otázke vymedzenia skutku, ktorý je správnym deliktom a táto absencia je potom spôsobilá vyvolať nezákonnosť predmetného rozhodnutia. Vymedzenie skutku len s poukazom na príslušné ustanovenia právnych predpisov je nedostatočné a spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Rozhodnutie o uložení sankcie musí vo výroku obsahovať riadne popísanie skutku a musí byť z neho zrejmé bez akýchkoľvek pochybností, čoho sa žalobca dopustil, kedy sa deliktu dopustil a v čom spočíva spáchaný delikt.

V preskúmvanej veci navyiac prípade výrok obsahovo nedostatočne korešponduje s odôvodnením rozhodnutia. Pokiaľ žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (s. 8) uviedol, že opravuje výrokovú časť prvostupňového rozhodnutia v súvislosti so skutočnosťou, že pre porušenie § 3 zák. o účtovníctve nemožno uložiť pokutu, nemá toto tvrdenie oporu v obsahu výroku, nakoľko bola zmenená len časť rozhodnutia týkajúca sa výšky pokuty; vymedzenie skutku ostalo nezmenené. Navyše je potrebné uviesť, že v danej veci sa nejedná o opravu zrejmej nesprávnosti, ale o zmenu právnej kvalifikácie spáchaného správneho deliktu. Pokiaľ žalovaný dospel k záveru, že za porušenie § 3 zák. o účtovníctve nemožno uložiť pokutu, bolo nutné zmeniť výrok prvostupňového rozhodnutia nielen vo výške pokuty, ale najmä v právnej kvalifikácii skutku.

Neušlo pozornosti najvyššieho súdu taktiež to, že v odôvodnení rozhodnutia (s. 8) žalovaný uviedol, že „porušenie § 17 ods. 3 písm. c/ zák. o účtovníctve nie je dostatočne preukázané...nepredloženie účtovnej závierky v rozsahu stanovenom v § 17 ods. 3 zák. o účtovníctve je porušením § 4 ods. 2 zák. o účtovníctve". Napriek uvedenému bola žalobcovi uložená pokuta (vychádzajúc z nezmeneného výroku prvostupňového rozhodnutia v časti právnej kvalifikácie) aj za porušenie tohto ustanovenia.

Krajský súd dospel k záveru o nezákonnosti napadnutého rozhodnutia, nakoľko vo veci vykonali daňovú kontrolu vykonávali zamestnanci iného daňového úradu (Daňového úradu Košice I) než miestne príslušného správcu dane - Daňového úradu Košice II.

Najvyšší súd v tejto súvislosti uvádza, že pre neúplnosť predloženého administratívneho spisu nie je z obsahu spisu zrejmé, z akého dôvodu vykonávali kontrolu kontrolórky Daňového úradu Košice I., ktorý daňový úrad bol povinný na vykonanie daňovej kontroly a pre následné vydanie rozhodnutia, chýbajú poverenia pre kontrolórky pre výkon daňovej kontroly, rovnako pre výkon rozšírenej daňovej kontroly ako aj interné predpisy, na ktoré sa žalovaný odvolával.

Najvyšší súd nemohol akceptovať až s odvolaním predloženú fotokópiu poverenia na výkon daňovej kontroly č. 696/230/65103/2008/Kre zo dňa 14. októbra 2008, ktorým riaditeľ Daňového úradu Košice II poveril K. X. U. a K. Y. S. „vykonaním daňovej kontroly: o dodržiavanie ustanovení zákona o účtovníctve, obdobie roku 2006".

Najvyšší súd poukazuje na povinnosť žalovaného vyplývajúcu z ustanovenia § 250d ods. 1 O. s. p., a to predložiť súdu kompletnú spisovú dokumentáciu, t. j. svoj spis spolu so spisom správneho orgánu prvého stupňa. V danom prípade bol súdu predložený spisový materiál nekompletný, ktorá skutočnosť môže spôsobiť nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre neúplnosť spisového materiálu, čo je tiež dôvodom pre zrušenie rozhodnutia (§ 250j ods. 3 O. s. p.).

Pokiaľ sa jedná o výšku uloženej pokuty, najvyšší súd sa stotožňuje so záverom vysloveným krajským

súdom ohľadne jej nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov. Odôvodnenie prvostupňového ako aj napadnutého rozhodnutia nesmeruje k odôvodneniu pokuty uloženej v konkrétnej výške, ale predstavuje najmä rekapituláciu opisu porušení zák. o účtovníctve. Navyiac pokiaľ správca dane dôvodí, že protiprávny stav trval aj obdobia pred kontrolovaným obdobím, je potrebné poukázať, že predmetom daňovej kontroly bolo účtovné obdobie rok 2006. Nemožno ukladať pokutu za obdobia, ktoré kontrolované neboli, navyiac pri nepreukázaní konkrétnych porušení zák. o účtovníctve.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p., keď úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu vo výške 161,75 € z titulu trov právneho zastúpenia, pozostávajúcich z odmeny za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie žalobcu k odvolaniu zo dňa 13. augusta 2012 podľa § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom v čase vykonania úkonu) vo výške 127,16 €, režijného paušálu vo výške 7,63 €, zvýšenej o sadzbu DPH vo výške 20 %.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.